

Зад завесата на този свят

Написано от Архим. Андреас Конанос
Сряда, 27 Юли 2016 11:35

Колко бързо минава времето. Така ще мине и един ден ще кажем: как мина времето, как минаха годините, толкова десетилетия, как остаряхме, как стана всичко това, което казвахме, че някога ще стане, ще пораснем, ще се оженим, ще остареем, ето, стана! - ще каже някой. Аз , който бях малко детенце, и си мечтаех за живота и правих планове, сега гледам косите си, които са побелели. Гледам сега лицето си и има бръчки по него. Времето минава. Годините се търкулват. Много сме щастливи ние, хората, които обичаме Христос, хората от Църквата, децата на Бога, вярващите хора, защото знаем да живеем, знаем да се радваме на нашите младини, знаем да се наслаждаваме на Божиите дарове, знаем да се радваме на юношеската възраст, на зрялата възраст, на старините, знаем да се наслаждаваме на всеки миг и да казваме това, което Бог ни учи - че в крайна сметка всички възрасти са благословени, всички години са прекрасни, защото Бог влиза във всичко това. И когато Бог влезе в живота, независимо дали си млад, - бях млад и остарях, или стар и са минали годините, не се притесняваш. Естествено изпитваш сладка носталгия, че тогава си имал сили и си търчал, правил си много неща. Но не и да кажеш, че *животът ми сега не струва*, както и че *ако бях млад сега, щях да съм щастлив, а сега не съм*. Не, близо до Христос си щастлив във всяка една възраст и млад, във всички възрасти, може да си на 80-90 години, и душата ти да е младежка.

Няма да говоря за това днес, а за това какво става след това - което Христос ни открил в един момент, повдигайки малко завесата на този свят, която ни отделя. Както в театъра се отваря завесата и виждаш какво става отзад, така Бог повдигнал няколко пъти завесата на този свят в Своя земен живот и ни показал какво става след този живот, какво ни очаква след това, за да не казва някой: не зная. Да не каже, че не бях осведомен, никой не ми каза! Затова Христос казва: Аз ви го казвам, известявам ви, подготвям ви, показвам ви какво става след смъртта, така че и вие да знаете, ако искате, свободно да се подготвите без заплахи, без сплашвания, а само с любов към Мен, бих искал да сте до Мене. Но трябва да ви кажа някои неща, които се случват. По някой път и страхът кара хората да се замислят, тоест когато казваш на едно дете: внимавай, защото, ако пушиш, може да се разболееш от рак на белите дробове, това не означава, че го сплаваш. А това, което казваш, е истина. Ти искаш детето ти да не пуши, за да бъде здраво, с положителна подбуда. Това е хубавата подбуда. Просто не е свършеното. И му казваш: ако пушиш, ще ти почернеят дробовете, ще се разболееш от това, може да умреш. То се ужасява, спира пушенето, става здрав, радва се, казва: По-добре, че в крайна сметка ги спрях. Не защото се страхувам, а защото е хубаво да не пушиш. След това правиш това от любов към здравето.

Така и Христос няколко пъти ни е показал някои страшни знаци от бъдещето, не за да ни ужаси, а за да ни събуди. Той казва: Внимавай! **Животът не е игра**. Затова ни казва притчата за богатата и бедния Лазар. И ни казва: виж, съществува другият живот, казвам го Аз, Христос.

Ако ти искаш да отхвърлиш Христос, внимавай какво правиш. Отхвърляш Този, Който целият свят очаквал и бил повлиян от Неговото учение, цялата цивилизация се променила чрез Него, всички творби на изкуството, паметници, храмове, поезия, литература; Христос е запечатал живота на света. Той не е случайно лице, за да кажеш: *ако го е казал, какъ какво от това?*

Той е Господ, Бог говори в Евангелието, не аз, един свещеник, не някой учител, богослов, а Създателят на света. Хората днес говорят разни неща, че човекът умира и край, всичко приключва. Човекът бил биохимически съединения - ти казват, чувствата били биохимически реакции, не съществува душа като нещо отделно, което Бог създал, всичко е органични биологични функции. Добре. Хората имат право в това, което казват, така мислят, умът им така им казва. Но нашият ум, на нас, които *имаме ум Христов*, имаме ума на Христос, Който ни просветлява, виждаме живота през очите на Христос. Гледаме света, това, което казваме светоглед- виждаме света в Христос, в Бога, както Христос го иска и го вижда, ние вярваме това, което Господ ни е казал. Не можем да го докажем, но Господ ни е казал, че съществува друг живот. Ще живееш 90-100-110 години, максимално най-много. В даден момент ще си тръгнеш от този свят. Така си тръгнал и богатият, така си тръгнал и Лазар и двамата умрели, но имало и друг живот. Нещо, което означава, че нашият живот продължава. Започва тук и продължава там и никога не спира. Страшно е да разбереш това ти, който си в кухнята, в автомобила, където и да си, и правиш различни неща, разбрали ли си, че никога няма да умреш? Ще умреш, ще си тръгнем от този свят, но животът продължава. Защото, ако животът не продължаваше, тогава какъв смисъл има да се подлудяваме в този свят и да се тревожим?

След като всичко свършва, ще мирясаме

! Не е така. Има продължение на живота, което не разбираме, има едно пространство, което не виждаме, има една среда, в която още не сме влезли. Това е средата на Бога, на вечността, която не разбираме. Както малкото дете в утробата на майката, което си мисли, че целият свят е вътре, там, където плува и се чувства толкова хубаво, но има и друг живот, който го очаква извън утробата на майка му. То се ражда и го вижда. Ето, планини, море, небе, гори, дъното, корали, небесни птици, има и друг живот, не е само това, детенцето ми, което гледаше девет месеца. А ние, вместо девет месеца, сега сме приблизително девет десетилетия в утробата на този свят, в утробата на тази земя, и се подготвяме за другия живот. Ако повярваш това, ще промениш начина, по който гледаш

живота, себе си и проблемите си. Идва нещо по-добро. Идва нещо различно, идва нещо, което Бог очаква да ти го даде да му насладиш, ако естествено си до Него, ако се настроиш правилно в живота, разглеждаш правилно нещата и схванеш смисъла на живота. Защото това, че някой си тръгва от този свят, не означава ще намери мир. Както казват някои за друг човек: умря и миряса. Да, намерил е мир от болката на една болест, но намерил ли е мир? Душата му намерила ли е мир? Защото от това, което виждаме тук, в притчата за богатия и бедния Лазар - богатия умрял, но не намерил мир, тогава започнали всички големи мъки, непоносимата болка, страданието, пламъкът, който го изгарял. Не, това не са казани, както казват -

говорят ни за казани, да бе, да взема да повярвам на приказките на баба ми, която ни казваше, че в ада ще има казани и ще ни варят и такива неща

! Да, хората разбират горещият казан, защото, ако върху ръката ти падне капка вряла вода или олио, болката, която чувстваш от изгарянето, я помниш дни наред и те боли. Затова се използват думите пламък, пещ, вечен огън, за да разбереш - не че ще има казани, а ще има такава болка, страдание, самота, трагедия и плач, както стенеш, когато падне върху теб капка нагорещено олио, когато изгориш ръката си, когато тръгнеш да вадиш тавата от фурната и се изгориш. Тогава не страдаш ли? Страдаш. И аз си изпатих това веднъж и се изгорих. Това иска да каже. Ще бъде нещо, където ще те боли, ще те измъчва, ще страдаш. Аз ти го казвам, казва Христос, казвам ти го, за да внимаваш. Богаташът добре си прекарвал -

хубаво е тук, комфорт, ядене, забавление, нощен живот, компании, приятелства, пътувания. Хубав е животът. Всичко имаме! Целият свят е мой! Правя каквото си искам! Купувам всичко с парите си

!, а до него стоял един крайно беден човек, Лазар, чието име означава *Бог е мой помощник*

, който бил толкова беден и изтерзан, полугол, нямал с какво да се облече, имал рани, които кучетата ближели, бил захвърлен на тротоара и ядял от трохите, които падали от трапезата на богатия. Той, който бил толкова нещастен, също умрял.

Всички в даден момент ще умрем, и богати и бедни - в основните неща всички сме същите. В живота някои са богати, други бедни, някои красиви, други не са, жени, мъже, има хора аристократи и други от бедни семейства, по светски говорим, но по големите въпроси, казва св. Йоан Златоуст, съществува голямо равенство. По въпроса със смъртта - всички умираме и има равенство, истинско равенство и всички влизаме в пръстта. И казваш: кой сега е богатият и кой бедният? И двамата умрели, богатият умрял и го погребали, така казва Евангелието, *и бе погребан*. Погребали го. Не ни казва подробности, със сигурност е било голямо погребение с много хора, защото той бил известна личност. Умрял и бедният Лазар, клетият, и Ангели отнесли душата му в лоното на Авраам. Лазар се слисал, какво е това нещо? Аз, от бедния квартал, където бях гол на пътя, замръзвах, просих, в презрение, бях едно нищо, нула. И сега, каква е тази прохлада, красота, топлина, светлина, спокойствие в лоното на Авраам? Знаеш ли какво означава лоното на Авраам? В прегръдката на Авраам, т.е. в рая, в такава слава до Бога. Той изобщо не го очаквал. Ние понякога казваме *да умра и да отида в някое кътче на рая, в някое ъгълче на рая*

. Той не просто отишъл в ъгъла, а отишъл в най-централното място, бихме казали, на рая, в лоното на Авраам. Колко хубаво! Дори не го очаквал. И отишъл там без да го очаква. Знаеш ли защо? Защото не направил това, което правим аз и ти – защото не го очаквал. Затова. Той не очаквал награда, не очаквал Бог да му даде нещо, понеже е добър, не се чувствал добър. Чувстваш се добър, добра? Ще се изненадаме, вечният живот е изненада, ще получим шок, това е големият шок, който ще получим там.

Св. Лазар получил шок, този праведник, защото видял нещо, което не очаквал. Такава слава? Знаеш ли защо още отишъл там? Защото никога не осъждал богатия в себе си. Богатият не му отдавал никакво значение, но Лазар не го мразил, не изпитвал неприязън, не го проклед, не проклед момента, в който се родил, не се карал с богатия, а проявявал търпение. Търпение колкото било необходимо. Казваш на някой: прояви търпение. Да, но докога? Кога ще се реши проблемът ми? Ще проявя. Два месеца стигат ли? Сега няма да сключваме договор с Бога колко време ще проявим търпение, може да е нужно да проявиш търпение заради детето си, мъжа си, жена си, себе си, твоето здраве два месеца? Две години? Две десетилетия? Цял живот? Не знам колко. Знам обаче, че с Бога не правим такива съглашения и споразумения, а се оставяме и казваме: Господи, дай ми сила да проявя голямо търпение, душата ми да бъде като скала, да издържам, да чакам Твоята милост. Лазар не възнегодувал. Той не казал в себе си: *защо, Боже мой? Защо, Боже мой, да ме направиш такъв? Колко си несправедлив! Виж този до мене! Виж го! Пак яде! Пак мирише на хубаво, какво готвят пак! Виж колко хора има вътре, забавляват се, чувам чашите, пият вино, а аз тук гладувам. Защо, Боже мой? Защо да съм такъв?* Той обаче не казал това. Казвам го на теб, който понякога казваш *защо да не съм женен? Защо Бог ме ошети? Защо не става бързо това, което искам? Защо времето минава?*

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов*{jcomments off}*